

Už je to zase tady ... vějíř realit / I.

Jan Stanislav

Je zajímavé, jak dokáže lidské myšlení zaskočít nemožnost ověření si možností, kam se může tok událostí stočit nebo jakou z nových cest se protlačí kupředu. Najednou máte před sebou deltu řeky, která se stejně vlévá do moře, vy nevíte kudy a zda neskončíte ve slepé uličce, kde se zaseknete o skalní val a bude vám hodně dlouho trvat, než najdete cestu dál. Navíc s něčím musíte počítat, mít nějakou představu o dalších událostech. Musíte být schopni nějak v současnosti reagovat, aby jste neztratili kontakt s okolím. Protože když ho ztratíte, ztratíte i možnost reagovat nějak smysluplně. A to je můj problém.

Mé možnosti, jak odhadnout další vývoj událostí, se ztenčují a minimalizují s ohledem na můj sklon k bohatému vnitřnímu životu, kde si "realitu předpovídám" a to dost daleko. Pak se samozřejmě ztrácím v současnosti a horko těžko bojuji s tím, aby mi lidé rozuměli. Abych nebyl úplně mimo, protože to si nemůžu dovolit. Sice se snažím, ale reakce okolí, buď nejsou žádné nebo se nesejdu s lidmi ve stejném časoprostoromyšleném bodě. Míněno, že komunikace probíhá, ale každý máme svoji představu o budoucnosti a ta se komunikací nesbližuje, ale buď je stejná nebo se naopak nůžky nedorozumění rozvíjejí dál.

Teď jsem zase v kleštích očekávání "něčeho". To "něco" je velice nepravděpodobné, ale je to možné. Můj myšlenkový model budoucnosti to "něco" vstřebal a teď se kochá

Už je to zase tady ... vějíř realit / II. Jan Stanislav

možnostmi, jak to "něco" rozvíjet. Když si nedám pozor, může se mi stát, že budu asynchronní s realitou tak, že bych mohl být považován za blázna, který se úplně ztratil sám v sobě. Tedy někdo, kdo vůbec neví, co se děje. A to se mi částečně neustále stává tím, jak se mnou někteří lidé přestávají komunikovat, protože mezi mnou a jimi jsou nůžky asynchronity rozevřené tak, že není možné najít průsečík v budoucnosti. Tím se logicky ocitám ve stále větší izolaci, tedy neschopen adekvátně reagovat. Proto se snažím najít jakýsi status quo průměrnosti, do kterého bych chtěl zapadnout. Být v nějaké části mainstreamu a zachovat si "svobodné myšlení", prostě předstírat normálnost v širším kontextu společnosti v souladu s na veřejnosti prezentovanými trendy. Musím říct, že mi to moc nejde.

Nemám prostě takovou úspěšnost při komunikaci a přizpůsobení se skupinám lidí, že zůstávám sám a nebo mám velice úzký vytyčený prostor, ve kterém jsem schopen s lidmi komunikovat. Prostě moje schopnost předpovídat realitu v souladu s adaptováním v lidské společnosti je velice malá a já se ocitám v osamění nebo na kapačkách internetové komunikace, i když i zde se stává stejně jako ve společenském životě, že si prostě nemám s lidmi co říci. Svou roli zde hraje i faktor společných zájmů. Já protože se moc o okolní realitu nezajímám (sport, bydlení, tv, ...), protože mi to přijde zbytečné, tak přicházím i o možnosti navázat nové komunikační vztahy na nějaké hlubší úrovni.

Už je to zase tady ... vějíř realit / III.

Jan Stanislav

Právě navazování vztahů je problém, protože nemůžu najít průsečíky zájmů, které jsou základem každého a jakéhokoliv partnerství. Proto se může stát, že se dostanu až do jakési formy autismu, který je vynucen neschopností fungovat ve společnosti.

Doufám, že najdu klíč k tomu, jak se přes tento problém přenést, protože stav "nic se nestalo" začíná být čím dál častější. Musím se donutit zajímat se o společnost a vykonávání aktivit, které jsou společenské. Je to pro mě dost těžké, ale doufám, že se mi podaří najít spřízněné duše, se kterými si budu mít co říct. Ufff ...